

גליון מס' 75

ב"ה ערב שבת קודש פרשת ויקהל

הקהלת קהילות

גליון שבועי להגברת התודעה והחשיבות בקיום הוראת הרבי מלך המשיח שליט"א להקהיל קהילות בכל שבת

”כנוס את כל היהודים!”

מתוך ”שטורעם” הכי גדול (א מוראדיקן שטורעם) בנוגע לכל עניני הפורים, שאצל כל בני יהיו כל עניני הפורים (החל מההכנות לפורים) ”כמצות רצונך”, ע”י ההכנה המתאימה בעוד מועד (החל משבת מברכים ועאכ”כ מר”ח אדר שני). ועוד לפני? ”משנכנס אדר מרבין בשמחה”, ”להרעיש” בכל העולם כולו ע”ד ההוספה בשמחה, ”מרבין בשמחה”, ועד להשמחה שלמעלה ממזידה והגבלה (”עד דלא ידע”). . ויהי רצון שעל ידי ההחלטה טובה לעסוק בעניני ד”ויקהל משה” בכלל, ובפרט בנוגע לעניני השקלים ועניני השמחה הר”י, כיון ש”ה” יראה ללבב”, נותן תיכף את השכר: ”ויקהל” האמיתי על ידי הקב”ה, ”ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל”, ”קהל גדול ישובו הנה” לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש ולבית המקדש. . . וכן תהיה לנו – תיכף ומיד ממש, בעיצומו של יום השבת ובפרט ב”רעוא דרעוין”, [”שבו מודגש ביותר הענין ד”יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים”]. . שכל בני ישראל, האנשים והנשים וטף (לא רק ”מבן עשרים שנה”), עומדים בתוקף ד”יוצאי צבא” (בעלי כח) ב”גליון של המלך”, לבושים ב”בגדי שרד” ומוכנים לביאת משיח צדקנו, ותיכף ומיד – מכריזים ומראים באצבע ”הנה זה בא!”

ההוראה מכל האמור לעיל בנוגע לפועל: לכל לראש – ויקהל משה את כל עדת בני ישראל, שכל אחד ואחד מישראל, מצד ועל ידי משה שבקרבו צריך להקהיל רבים מישראל ולומר להם ”אלה הדברים אשר צוה ה’”, עניני תורה ומצוותי, כולל ובמיוחד – הציווי דשבת ומלאכת המשכן, כאמור, שיהודי צריך להיות חדור בעניני השבת באופן ד”ששת ימים תעשה מלאכה”, כי, תכלית וכוונת העסק במלאכה היא כדי לעשות משכן ומקדש לו יתברך . . . ”אינו אוסף אנשים בידים, אלא הן נאספים ע”פ דיבורו” – שהפעולה ד”ויקהל” יכולה להיות בנקל, כיון שאין צורך לאסוף אנשים בידים, מעשה כפשוטה, ”אלא הן נאספים ע”פ דיבורו” שצריך רק לדבר ולהכריז, ואז נאספים כולם . . והוראה זו (”ויקהל משה את כל עדת בני ישראל”) היא הוראה נצחית שקיומה במשך כל השנה כולה, אלא, שבכל זמן וזמן צ”ל ההקהלה בנוגע להענין שהזמן גרמא, ובנד”ד, שבת שקלים, מברכים אדר שני – ההקהלה היא בשביל ”משמיעין על השקלים”, ר”מרבין בשמחה”, וכי”ב. ובפרטיות יותר – בנוגע לפועל ממש: יש להקהיל את כל בני, ”כנוס את כל היהודים”, ”אשר בכל מדינות המלך, מלכו של עולם, הקרובים והרחוקים”, עד לפנה נדחת בקצוי תבל – ”להרעיש” (רעש דקדושה)

(משיחת ש”פ ויקהל - פ’ שקלים מבה”ח אד”ש התשמ”ט – מונה)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מתורת רבותינו נשיאנו

חובה על אנ"ש וביחוד חובה על התמימים לסדר שיעורי לימוד בדא"ח

עילאה, וכולם יפיקו רצון קונם אשר בראם יצרם – לאריכות ימים ושנים טובים - עלי אדמות להביא בפועל בחיי עלמא דין את הכוונה שהיתה בסוד בריאת העולם, לעשות דירה לו ית'.

כל אחד ישכח רישו, עניו ומרודו. ההתאחדות וההתאגדות, ישליב איש בזרוע חברו, וכולם כאחד יזכרו ימים מקדם בעמדינו כולנו כאיש אחד לפני עבד ד' הוד כ"ק אאמור"ר הרה"ק זצוקללה"ה נבג"מ ז"ע, בהיכל אור, עינינו רואות מלאך ד' צבאות יושב בסוד קדושים רבה, וסביבה נשערה מאד מרגשת המון תמימים שומעים ניב שפתי י"ה, שכינה מדברת מתוך גרונו מאתפשטותא דמשה שבדרא, ומאות לבות ומוחות עסוקים לשמוע דבר ד', דברים נלהבים, במעלת העבודה שבלב זו תפלה, דברי מדע איך לכבוש העיר קטנה, עצות נכונות להמיס לב ברזל, להכניע לב ערל, להכניס אורה בבית אפל, לקבל עול מלכות שמים באמת, לפעול ולעשות, והחלש יאמר גבור אני להקים את דבר ד' בעצמו ובזולתו.

הזכרון הזה יאהיל אור גם היום, רבינו חי הוא, אבינו לא מת, חי הוא אתנו, וזכותו בלויית עטרת תפארת אבות קדושים עלינו יזרח, ובכ[ו]חיינו זה נעשה ונפעל ללמוד ללמד לשמור לעשות ולקיים את כל דברי התורה ומצוה.

(אג"ק אדמו"ר מהור"י"צ עמ' רמא - רמד)

וכהיום הנני מעמים עליך העבודה הלזאת לקבוע אגודות לומדי דא"ח בפלך קאוונא, וילנא, דוינסק, והוא לבוא בחליפות דברים שבכתב בדברי התעוררות, אשר בטח נמצאו הרבה מתלמידינו שי' וידידינו אנ"ש שי' התאבים גם צמאים ללמוד ולשמוע דא"ח. ולמען הפק רצון רבים וכן של[י]מים יקח על עצמו בל"ג ובעזרתו ית' להיות באיזה מקומן במקומות ההן, לחזור דא"ח בע"פ ולשוחח עם אוהבים ורעים נאמנים בדברי אהבה וחיבת הקדש, ובלי ספק אשר לטל תחי' יהי' להם ביאתו וביקורו הטוב. וכמובן אשר צריך הכנה מראש לחזור על הדרושי' אשר זכה לשמוע מפי הוד כ"ק אאמור"ר הרה"ק זצוקללה"ה נבג"מ ז"ע.

. . חובת מצוה על כל אנ"ש שי' וחובת חובה על התמימים שי' ביחוד לסדר שיעורי לימוד בדא"ח בכל מקום מושב אנ"ש שי' מבלי התחשב עם הריבוי והמיעוט, ויתדברו ביניהם בדברי אהבה ורעות איש את רעהו יעזרו, ואיש את רעהו ידברו.

כל דיבור בכתב ולשון מדברת אף גם הגה, בוא יביא בכנפיו אלפי ברכות מאליפות, הקמת רוח ועדידת נפש. כל אחד ואחד ימצא כי לא יחידי הוא, איננו בודד ח"ו, פה ושם ריעיו ואוהביו, מכיריו ומיודעיו, תמימים דעים המה, כולם בחורים, כולם אוהבים זה את זה, כולם מלאים עוז תעצומות מההוא רוחא קדישא דשביק בנו ההוא נהורא

לע"נ אליהו בן
אברהם וברכה
ולע"נ פרידה פריחה
בת יוסף ודינה

לזכות הרך הנולד **מנחם צדוק שיחי'**
ולזכות הוריו ר' **ישראל ואסתר גליה**
שיחי' **מפעי** יה"ר שיתברכו בכל
מילי דמיטב בגו"ר תכה"י

לזכות החפצים
בעילום שם
לרפואה שלימה
וקרובה

לזכות הוד כ"ק
אדמו"ר מלך
המשיח שליט"א
מהרה יגלה אכ"ר

סיפורים על חזרת דא"ח

”כל עצמותי תאמרנה” דא”ח

החסיד ר' נחום גולדשמיד היה מתעמק מדי יום במשך שעות רבות בחסידות, והיה חוזר בעל פה מאות מאמרי חסידות בענייני השכלה ועבודה כאחד, בימים רגילים וביומי דפגרא. התמסרותו למסירת שיעורי חסידות היתה לשם דבר. הוא התכונן להם היטב, ואף קיבל רשות מאדמו”ר הריי”ץ, לשלב בעת חזרת המאמר הסבר המבואר במאמרים אחרים. הוא תבע אף מתלמידיו לחזור מאמרים כיאות, והדריכם רבות בעניין זה.

בנו הרב מרדכי גולדשמיד סיפר כי עיקר חיותו היתה מלימוד חסידות והפצתה ברבים, עד כי בימיו האחרונים לא פסק פיו מלחזור ולומר ”לית אתר פנוי מיניה, לית מחשבה תפיסא ביה כלל” וכדו’.

(ביאורי הרנ”ג על התניא עמ’ 4)

אחראי – חוזר דא”ח

ר' שלום דובער ע”ה לייך היה הגבאי הממונה על חזרת דא”ח בשבתות ובימים טובים בזמן של רעוא דרעוין בבית-הכנסת בכפר חב”ד. המינוי היה עלפי בקשת הרב החסיד ר' שניאור-זלמן ע”ה גרליק, רבו של כפר חב”ד, מתוך ידיעה שאם לא יימצא אברך שיחזור דא”ח, או כאשר האברך התחרט, הוא יוכל להשלים את החסר ולחזור בעצמו דא”ח.

בני משפחתו מעידים, שמדי שבת היה מתפלל באריכות, וכאשר חזר מוקדם לביתו, לא היה זה כדי לנוח, אלא כדי להתכונן לחזרת דא”ח. ואכן, לאחר סעודת שבת, היה נוטל ספר מאמרים בידו, וכעבור שעתיים שלוש, המאמר - שאמירתו ארכה לפחות חצי שעה כבר היה מוכן בראשו.

(תשורה 'אבני חן' תשס”ב עמ’ 48)

היות שבעירו יש, ת”ל, הרבה בני ישיבות ובחורי חמד כ”י, בטח ישתמש בהשפעתו הכבירה עליהם לקרבם לרעיון החסידות ולהפיץ המעיינות החוצה. ות”ח מראש אם יבשר בשו”ט בזה.

(אג”ק חלק ה' עמ' יז-יח)

אדמו”ר מהורי”צ נ”ע הוכיח איש אחד שבשעה שחוזר דא”ח איננו שומר את דברי הרב. והוכיחו גם: מדוע חוזר אתה דא”ח של ר' אייזיק ז”ל (מהומיל) והוסיף: אפילו את הדא”ח של רבי הלל גם לא לחזור, והרבי דיבר על זה באריכות.

(שמועות וסיפורים חלק א' עמ' 214)

כניני גאולה ומשירה

ויקהל - אחדות בכל המישורים

בדרכי נועם ובדרכי שלום. כהקדמה לאחדות עם ישראל, יש להתחיל אם האחדות עם קונו. ביאור העניין, הדבר הראשון שיהודי עושה בתחילת היום, "מיד כשניעור משנתו" אומר "מודה אני". שזה מורה שהוא מאוחד בתכלית עם בוראו. שהעניין הזה שאומר "מודה אני", הוא עבודה כללית, שלפני כל הפרטים והעבודות במשך היום כולו, הוא עצמו - בכללותו - מאוחד עם הקב"ה. ואת זה רואים גם במילים "מודה אני לפניך", שמתחיל עם "מודה" ולא עם "אני לפניך". שזה שכל אחד מבני ישראל מאוחד בתכלית עם הקב"ה - "אני לפניך", זה דבר פשוט, ואין צריך להדגיש את זה כלל. אלא מתחיל עם העניין של "מודה", כלומר עם העבודה שלו. כל זה בהדגשה מיוחדת, בדור שלנו, ובמיוחד בשנים האחרונות, כשרואים שהרבה יהודים עולים לארץ ישראל, "ויקהל" - כפשוטו. דבר שלא היה בדורות האחרונים. ההוראה למעשה - פשוטה. להוסיף הרבה בנתינת צדקה. גם אם אדם נתון הרבה צדקה - הרי יש בצדקה הרבה דרגות: מעשר, חומש, "כל אשר לאיש". ותמיד אפשר להוסיף ולהתקדם. וגם בשבת אפשר להחליט להוסיף, כמו נתינת מאכל או משקה לחבר. וגם איך לתת, הרי צריך לתת באופן שנותן את עצמו, שעוסק בנתינה, מדבר עליה, חושב עליה ומכניס בה את כל כולו. ועל ידי זה מזרזים את הגאולה. "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה", ואז יעשה הקב"ה "ויקהל", "קיבוץ גלויות" "קהל גדול ישו בו הנה", תיכף ומיד ממש.

(מעובד ע"פ שיחת ש"פ ויקהל ה'תשנ"ב - דבר מלכות)

בקביעות כמה וכמה שנים, פרישות ויקהל - פקודי הם מחוברות, וקוראים אותם יחד. אבל בשנה זו הפרשיות נפרדות. ביאור העניין בעבודת האדם: כללות מטרת בריאתו של האדם היא "אני נבראתי לשמש את קוני", כלומר שכל ענינו זה לעבוד את בוראו, ולפעול גם בעולם, שיהיה כל ענינו לשמש את קונו. בזה גופא יש שני אופנים - המרומזים בשמות הפרשיות "ויקהל - פקודי" א. ויקהל - עבודה באופן כללי, שמגלה בכל עניני העולם את העבודה הכללית (שלמעלה מפרטים), "לשמש את קוני", ועל-ידי-זה פועל אחדות בכל עניני העולם, ובפרט בישראל ע"י הענין של אהבת ואחדות ישראל. ב. פקודי - עבודה באופן פרטי, (אחרי העבודה הכללית שמאחדת את כל הפרטים - הוא) מגלה בכל פרט ופרט את החידוש המיוחד - בעניינו הפרטי, "לשמש את קוני". וזה החידוש בשנה זו שקוראים את שני הפרשיות בנפרד, שבזה מודגש שיש את השלימות בעבודה של "ויקהל" - שמגלים את האחדות הכללית שבבריאה - לשמש את בורא העולם, ואין צורך לחכות לעבודה של פקודי - בכל הפרטים.

עניין האחדות הוא כמו שכתוב "ואהבת לרעך כמוך" שהפירוש של "רעך" זה לא רק יהודי שנמצא קרוב אליו, אלא אפילו מי שנמצא בקצה השני של העולם. הסיבה לזה כמ"ש אדמו"ר הזקן בתניא: שכל אחד מבני ישראל הוא "חלק אלקה ממעל ממש" וא"כ "העצם כשאתה תופס במקצתו - אתה תופס בכולו", ויוצא שכל בני ישראל הם מציאות אחת. ואפילו אם רואים משהו לא טוב אצל השני, הרי הדרך לפעול עליו - זה

לתרומות והקדשות ולהצטרפות
לרשימת התפוצה:

דוא"ל: mhkh770@gmail.com

וואצאפ: +972-54-770-4375

פלי בארה"ק: 054-484-7752

פלי בארה"ב: 857-32-770-19

י"ל ע"י מטה הקהלת קהילות

קהילות העולמי - 770

עיצוב: מענדי חביב

עד כה במסגרת פעילות
ה'מטה' מקהילים קהילות
בכל שבת ב- 70 ערים בעולם